

Arrest

nr. 276 237 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2022, met kennisgeving op 19 april 2022, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : L. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...).1992
geboorteplaats : Laqsir
nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 15.10.2019, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene vroeg vijf keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes eerste aanvraag dd. 11.03.2020 werd dezelfde dag nog afgesloten met een 19quinquies. Betrokkenes tweede aanvraag dd. 05.05.2020, werd op 11.09.2020 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden en bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon.

Betrokkenes 3°, 4° en 5° aanvragen, ingediend op 27.10.2020, 19.05.2021 en 04.11.2021, werden geweigerd op 13.11.2020, 26.08.2021 en op 15.04.2022. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.11.2020 en 25.08.2021 die hem op 17.11.2020 en op 26.08.2021 per aangetekend schrijven werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr.

46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij verzoekt de verzoekende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed (lees gemotiveerd) dienen te worden.

Logischerwijze dient deze motivering afdoende te zijn. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende:

Verzoeker diende op 04.11.2021 een gezinsherenigingsaanvraag in in functie van broer van een Europese onderdaan (mevrouw L.K. (...) -rr.: (...)). Op 15.04.2022 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelde o.a. dat verzoeker in het verleden in het herkomstland niet ten laste is geweest van de referentiepersoon (mevrouw L. (...)). Tegen deze beslissing is verzoeker op 19 mei 2022 in beroep gegaan voor Uw Raad. Het beroep is steeds lopend.

Dat verzoeker ten laste is van zijn zus staat buiten kijf. Verzoeker heeft middels stukken aangetoond financieel en laste te zijn van zijn zus en dat hij samen met haar een familieleven vormt.

Het hoeft geen betoog dat de onderhavige bestreden beslissing met een inreisverbod als voorwerp, het recht op familieleven zoals vervat in artikel 8 EVRM, schendt. De verwerende partij heeft nagelaten de schending van het familieleven in hoofde van verzoeker te onderzoeken en te motiveren bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille hiervan wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. De aangehaalde redenen volstaan immers niet om de beslissing te dragen. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. Het bestreden inreisverbod vermeldt de juridische grondslag, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van drie jaar proportioneel is. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij in haar betoog verwijst naar het feit dat zij op 4 november 2021 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar zus en dat deze procedure nog lopende is, wijst de Raad erop dat het door de verzoekende partij ingediende beroep tegen de weigeringsbeslissing van 15 april 2022 werd verworpen bij arrest nr. 276 236 (RvV 275449). De weigering voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de zus werd geënt op de vaststelling dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of al deel uitmaakte van haar gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekende partij slaagde er niet in deze motivering te weerleggen. De verzoekende partij kan mits voorliggend verzoekschrift geenszins de motieven van de beslissing tot weigering gezinshereniging betwisten nu dit niet de *in casu* bestreden beslissing uitmaakt.

Vervolgens verwijt de verzoekende partij de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met haar recht op familieleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij lijkt te gaan aan volgende motieven van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij uitdrukkelijk ingaat op artikel 8 van het EVRM en uiteenzet waarom de bestreden beslissing er geen inbreuk op vormt, namelijk:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel

8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

Vervolgens kan de Raad het volgende opmerken: Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige Nederlandse zus moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De Raad stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleden wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Er werden door de verzoekende partij in het beroep gekend onder rolnummer RvV 275 449 evenwel geen concrete elementen aangebracht die de vaststelling weerleggen dat de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon de gewone affectieve banden tussen familieleden niet overstijgt. Zoals gesteld werd het beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest nr. 276 237 van 18 augustus 2022. Ook in de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat niet is aangetoond dat de banden tussen de verzoekende partij en haar zus de normale affectieve banden niet overstijgen, zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU